

REKORDPOGING "HOOGVLIEGEREN"

Op 16 augustus jl. werd een poging ondernomen het hoogterekord met een vlieger, dat sinds 1 augustus 1919 op 9740 m staat, te breken.

Na een jarenlange studie hadden Gerard van der Loo, Bert van Nierop, Herman van den Broek en Henk van Hulst ideeën uitgewerkt tot concrete plannen, die aan de overheid werden voorgelegd. De opzet was tot een hoogte van 14 km te komen. Dat dit niet zo maar overal kan zal met de dichtheid van het luchtverkeer duidelijk zijn. Na briefwisselingen, overleg, vergaderingen en het leveren van overtuigend bewijs dat het om een zeer wetenschappelijke benadering en deugdelijk project ging, stemden de diverse autoriteiten er mee in en werd Vlieland als lokatie aangewezen.

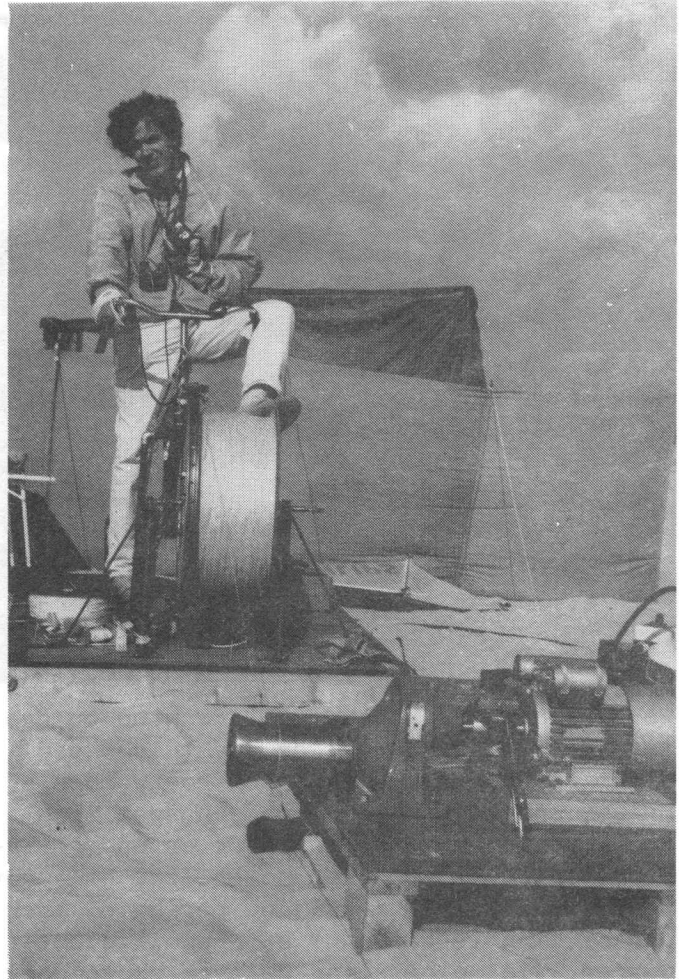
Nadat op 15 augustus om \pm 9 uur van het KNMI een gunstige prognose omtrent de wind in alle luchtlagen tot 14 km en het weer was ontvangen, veranderde de kantoorruimte van VLIEGER-OP in een "commandocentrum". Met alle delen van het land was contact nodig om alle deelnemers (w.o. een medewerker van het KNMI) met het materiaal te doen vertrekken naar Harlingen. Talloze autoriteiten kregen het "go" en als een sneeuwbal werd uitvoering gegeven aan de noodzakelijke voorbereidingen.

Het 9 man tellende team arriveerde tegen 21.30 uur op Vlieland, waarna we na het overladen in terreinvoertuigen, met hulp van het Land- en Luchtmacht Detachement te Vlieland naar "De Vliehors" werden vervoerd.

Onze eerste kennismaking met de zwoegende terreinvoertuigen door het mulle zand in het donker was al indrukwekkend, toen we bij de Luchtmachtstoren arriveerden waanden we ons in de woestijn! De zeer krachtige wind stooft alles wat we op de grond plaatsten onder. Tot laat in de nacht werd gewerkt aan de inrichting van het meetstation en de lieropstelling.

De volgende morgen was de windprognose aan de hoge kant; vanaf 9 uur was het luchtruim vrij van luchtverkeer en kort hierna ging de eerste Conyne-vlieger met weersonde en radarreflectors de lucht in (wind op zeeniveau 9 m/s). Op de grond werden de aanwezigen gezandstraald!

De 20 km 1,2 mm TWARON (Aramidevezel)vliegerlijn, geschikt voor 120 kg trekbelasting

zat op een grote haspel gemonteerd aan een fiets, die via een winch werd uitgelaten. Het sondegrondstation presenteerde vanuit de toren via een monitor gegevens over de luchtdruk, hoogte, windkracht en temperatuur, terwijl een computer met deze gegevens, tesamen met de gevierde lijnlengthe berekeningen uitvoerde ter bepaling van het moment waarop een volgende Conyne moest worden gekoppeld. Na 3 Conynes was de hoogte \pm 1600 m, de zaak stakte er werd moeizaam hoogte gewonnen. Koortsachtig werd de reden gezocht, de trek op de lijn was 16 kg, de wind op die hoogte was zeker 7 Beaufort, te veel!

Er werden nog 3 Conynes gekoppeld met inmiddels 5 km vliegerlijn, de hoogte naderde 2900 m. Dat was te weinig, de trek bleef toenemen. De lift/drift verhouding was niet juist, te veel trek op de lijn won het van de lift, de vliegers gingen verder weg dan hoog staan. De trek was opgelopen tot 36 kg. Heb je al eens 36 kg op 1,2 mm lijn gevoeld?, als ervaren vliegeraar rilde ik ervan!